

ster forsvarede med rene teoretiske Grunde dette, at vi skulde ind under Bernerkonventionen; der var ikke noget meget praktisk i det. Lad os bare kortelig høre, hvad den højtærede Minister siger. Han forklarer, at en saadan Beskyttelse er i høj Grad ønskelig, og at det turde være almindelig bekendt. Hvor denne „Almindelighed“ kommer fra, skal jeg ikke kunne sige. Jeg tror ikke, at det er almindelig bekendt. Men, søjede han til, saa meget mere, som det er gaaet op for den almindelige Retsbevidsthed, at det hverken er sømmeligt i Længden at nægte fremmede enhver Retsbeskyttelse i denne Retning eller forsvarligt at unddrage sig det almindelige Retsfællesskab paa dette Omraade, som allerede omfatter Halvparten af den civiliserede Verden. Længere nede fortæller den højtærede Minister, at vi skulde slutte os til den moderne Retsvidenskab og skulle lave Loven paa et moderne Grundlag. Den højtærede Minister er bleven saa „moderne“ paa dette Omraade — jeg havde nu hellere set dette „moderne“ hos ham paa andre Omraader — men jeg kan ikke forstaa, hvorledes der kan findes et almindeligt Retsfællesskab, naar vi her ere inde paa et vist mindre Omraade; thi et almindeligt Retsfællesskab omfatter — det skulde man dog tro — hele den civiliserede Verden, men her er der kun Tale om en mindre Part. Det er dog mærkeligt, naar man taler om en almindelig Retsbevidsthed, at den skulde have taget dette op som et Punkt, den skulde beskæftige sig med, at laa fast, at Danmark skulde melde sig ind i Bernerkonventionen for at staffe ganske enkelte af vore Forfattere en lille Smule forøget Indtægt. Det er egentlig ikke det, som det kommer an paa. Nej, den almindelige Retsbevidsthed er virkelig noget andet. Den kommer ikke til Beje paa Universitetskatedre, den kommer ikke til Beje i Forfatternes Hjemmer; den almindelige Retsbevidsthed er noget ganske andet, den gror op ude i Befolkningen, den er grundlagt paa gammel Sæd og Skik, paa Befolkningens Tankegang, Sindelag og Stemning, den dannes sig derude i Folket. Men hvad den har at gøre med dette Spørgsmaal, kan jeg ikke forstaa. Som jeg saade før, det Forsvar, der fra den højtærede Minister er ført for, at Danmark skal tiltræde Bernerkonventionen, er et rent teoretisk Forsvar, der ligger saa langt ude fra det praktiske som overhovedet muligt. Der er den Forskel paa den højtærede Minister og mig, at han tager Sagen rent abstrakt, som et Udslag af en Videnskab, som noget, de forskelliges retslærde have siddet og beskæftiget sig med, medens jeg tager

Sagen praktisk. Jeg ser paa, hvilken Fordel Danmark kan vente ved at komme ind i den saakaldte Bernerkonvention, eller paa, hvilken Fare der er for det danske Folk ved at indmelde sig i Bernerkonventionen. Det Spørgsmaal kan man fornødtigvis ikke tage paa anden Maade. Det hele moderne Grundlag, som den højtærede Minister henviste til, og den almindelige Retsfølelse o. s. v. tror jeg, man kan se hørt fra. Men ogsaa disse Udtalelser om, at vi ikke skulle leve af Rob, at det er usømmeligt at ville nægte fremmede Forfattere den Retsbeskyttelse her i Landet, som de have Krav paa, kan man se hørt fra. Thi hvem taler om at nægte fremmede Forfattere en saadan Retsbeskyttelse her i Landet? Vilde de fremmede Forfattere have Beskyttelse her i Landet, kunne de udgive deres Bøger paa Dansk, lade dem oversætte, søge dansk Forlag for dem og saa opnaa den samme Beskyttelse som den, der gives Forfattere her i Landet. Det er, hvad de have Krav paa. Vilde vi gaa videre end dertil, er det en Være, vi vise Forfatterne, en Pengefordel, vi ville give dem. Saa er det akkurat det samme, som naar vi hvert Aar votere Understøttelse til danske Forfattere paa Finansloven. Nu give vi kun de danske Forfattere, men saa ville vi ogsaa komme til at give de fremmede, mod at de fremmede Lande ogsaa voterede en lille Smule til de danske Forfattere. For øvrigt ere Forfatterne ikke saa uheldig stillede her i Landet. Der er vist ikke saa overordentlig mange danske Forfattere, der blive læste i betydelig Grad i Ulandet og paa en saadan Maade, at det vilde være nogen pekuniær Fordel for dem, at vi vare med i Bernerkonventionen. Men de fleste af de Forfattere, hvormed der kunde være Tale, saa deres Tilskud paa Finansloven, og jeg betragter dette Tilskud ogsaa som en Slags Betaling, som man giver disse Forfattere, ikke fordi vi ikke gøre over for dem, hvad Ret er, men paa Grund af alle de Klager, alle disse Klagemaal, al den Nit og Sammer, man hører fra Forfatternes Lejr, om, hvorledes de blive plyndrede. Det er for at stille dem lidt tilfreds, at vi give dem en Understøttelse paa Finansloven. Jeg gaar i alt Fald ud fra, at det er derfor, thi det er i alt Fald ikke gennemgaaende for den Betydning, de have for Danmark, thi vi finde paa Finansloven nogle Forfattere og en hel Del Forfatterinder, om hvis Eksistens sikkert nok det store Flertal i dette Ting, og jeg tør ogsaa sige i det andet Ting, ikke anede noget, før de læste Navnene paa Finansloven. Lad mig her tilføje, at naar der fra det ærede Medlem, der først havde Ordet (H. Holm), og fra det ærede Medlem fra